

Kecskés Boglárka

Majd holnap

Fiatalok a diszkrimináció

ellen

novellapályázat

Ébresztőórám halk, dallamos hangja ébreszt fel. Álmosan nyújtózva dőlök oldalamba, és pontosan tudom, hogy hat óra harminc perc van. A nap bágyadt sugarai halványan derengenek be a redőnyöm résein, fénye, ahogyan kinyitom a szememet, egyáltalán nem bántó. Mi több, egészen jó hangulatra derít a szép idő, s szinte kedvet kapok arra, hogy kiugorva az ágyból, nekivágyjak a nagyvilágnak.

Szám sarka mosolyra húzódik, s felülök, hogy megvalósítsam tervemet. Tekintetem végigsiklik a takaros, vidám színű szobán, de amikor pillantásom a sarokra esik, megdermedek. Iskolatásom félig kinyitva hever ott, szedett-vedetten. Hirtelen eszembe jut: hétfő van.

Ajkamról azon nyomban lehervad a mosoly, tekintetem elkomorul, s mintha még a napsugarak is élettelenül világítanának be a szobámba. Iskolába kell menni, megint... *közéjük.*

Torkomat összeszorítja a már oly jól ismert kellemetlen érzés, a nem akarással kevert pánik érzete. Tagjaimból kiszáll minden erő, s újfent az órára pillantok. Hat óra harmincöt perc. Hová is akartam rohanni? Bőven ráérek még kimozdulni innen...

Visszavetem magam a párnák közé, s lehunyom elnehezült pilláimat. Sehova sem kell sietnem... Ráérek tíz perc múlva is felkelni...

Mikor legközelebb kinyitom a szememet, a nyomasztó érzés még mindig ott trónol mellkasomban, s csakis a muszáj miatt tekintek ismét az órára. Rémulten veszem észre, hogy nem csak tíz percet sikerült aludnom, egész pontosan huszonötöt. Elkések!

Szemem kidülled a riadalomtól, s mint akit bogár csíp meg, pattanok ki az ágyból. Kapkodva veszem magamra az első kezembe kerülő ruhadarabokat, s rohanok ki a fürdőszobába. Természetesen megint csak én vagyok egyedül itthon, már mindenki elment a maga dolgára. Készülődés közben minduntalan, újra meg újra az órára nézek, s egyre rémultebben veszem tudomásul az idő rohanását. Miért mindig ilyenkor történik? Tudom jól, hogy tíz perc nekem nem elég ahhoz, hogy összekészüljek, márpedig ennyi időm van arra, hogy elinduljak, máskülönben egész biztosan elkések!

Sejtésem, mint mindig, ezúttal is bebizonyosodik, Húsz perc elteltével sikerül csak kilépnem a ház ajtaján, futólépésben indulok el az utcán. Szememmel csakis az előttem lévő útkereszteződést figyelem fohászokodva, nehogy elhaladjon előttem a busz, kérlek, ne... nincs időm újat várni.

Kifulladásra, zihaltan érkezek meg a megállóba. Pár pillanat alatt, elégedetten kifújom magam, utána zsebembe kotorva halászom elő mobiltelefonomat. Idegesen konstátálom, hogy alig fél órára maradt beérni. Nem igaz, jöjjön már a busz!

Feszültségem egyre nő, képtelen vagyok egy helyben megállni. Hátracsapom a válltáskámat, s széles léptekkel kezdek körbe-körbe sétálni, ezzel is elútvé a időt, hogy kevesebbet kelljen rágondolnom. Gyűlölök elkészni. Nem csak a mulasztás miatt... Hanem mert, akkor az egész osztály szemé láttára kell bevonulnom a terembe. Nem akarok feltűnést kelteni a jelenlétemmel... Pláne nem önként. Mintha csak odadobnám magam az éhes ragadozók elé, hogy kényükre-kedvükre szaggassanak szét. Miért nem keltem fel előbb?

A hatodik kör megtétele után végre megérkezik az áhított jármű, s én megkönnyebbülve pattanok fel rá. Innentől már hamar meglesz az út... csak siessünk már!

Leülök egy üres helyre, és térdemre könyökölve bámulok ki az ablakon, de nem látom a kinti tájat. Gondolataim elkalandoznak, eltompulnak, erőt vesz rajtam a fáradtság. Megint aludtam csak pár órát. Sosem tudok időben lefeküdni. Ahogyan időben felkelni sem. Nem azért, mert nem akarok. Hanem mert addig sosem vonulok el a hálószobámba, amíg nem szédelgek az álmoságtól. Akkor csak levetem magam az ágyra, s pár perccel később már alszom is... És képtelen vagyok elmerülni a nyomasztó gondolataim, érzéseim között. Nem idegesítem magam a holnap miatt, és nem forgolódok órákat álmatlanul, hogy ugyan, miket hozhat még a közeljövő. Nem. Csak lefekszem és elmerülök az én saját világomba. Ahol minden békés és senkitől nem kell tartanom.

Ahogy a képzelgéseim lassan megnyugtatnak, el is ér a busz abba a megállóba, ahol le kell szállnom. Bátorító gondolataim azonban ebben a pillanatban szertefoszlanak. Ismét a szorongás veszi át a helyét. Annyira nem akarok bemenni... Bárcsak ne lenne kötelező.

Lábaim maguktól visznek az iskola felé, fejemben egymást kergetik a negatív képzetek. Tudom, hogy már elkéstem. Igaz, csak pár percet, de ez is elég ahhoz, hogy már megint kitegyem magam a nyilvános szereplésnek.

Mély sóhajjal lépek be az intézmény kapuin, s leszegett fejjel, sietős léptekkel haladok a kijelölt osztályterem felé. Mikor odaérek, megtorpanok. Lopva pislantok körül, aztán fületem az ajtóra tapasztom. Mind bent vannak, az óra már rég elkezdődött. Ingerülten ajkamba harapok, úrrá lesz rajtam a tanácstalanság. Most mit tegyek? Nem akarok a szemük láttára belépni... Tudom, hogy azon nyomban mindenki rám figyelne, és rögtön el is kezdődne a tortúra. Ha nem muszáj, nem akarom már ilyen korán reggel elkezdeni. De itt kint sem maradhatok. Muszáj bemennem. Nem merek.

Reszketeg sóhaj hagyja el ajkamat, s ellépek az ajtótól. Megigazítom a vállamon a táskát, újra körbenézek a kihalt folyosón. Egy árva pissenést sem hallok. Nagyot nyelek, s elindulok a mosdó felé. Egy óra nem a világ... Kihúzó ott. Aztán, majd ha kicsengettek, feltűnés nélkül átlógok a másik terembe. Senki sem fog észrevenni.

Úgy teszek, ahogyan elterveztem. Bevackolom magam a női mosdó egyik fülkéjébe, magamra csukom az ajtót. Lehajtom az ülökét, letelepszek rá. Mobilomra tekintve veszem tudomásul, hogy harmincöt perc maradt még az első órából. Talán mégis bemehettem volna, ez rengeteg idő...

Nem. Egyszerűen nem merek. Inkább itt maradok. Csak tudnám, hogyan fogom én ezt megmagyarázni.

Mindkét kezemmel térdemre könyökölök, s tenyerembe temetett arccal várom, hogy leteljen az idő. Most bezzeg... Csigalassúsággal vánszorog. Mit nem adtam volna ezért reggel...

Váratlanul nyílik a mosdó ajtaja, s én összerezzenek. Felkapom a fejem, és összehúzó magam. Nincs okom a félelemre, csak egy másik tanuló az. A vidám, csacsogó hangokból ítélve telefonál valakivel. Na, de jó neki... Bárcsak én is ilyen vidám lehetnék. Bárcsak én is ilyen gondtalanul cselekedhetnék bármit! Erre meg itt gubbasztok ezen az ülökén, szégyenszemre. Szégyellem magam, de mit tehetnék? A félelem nagyúr.

Sötét gondolataimból a csengő eszelősen harsány hangja szakít ki, s szívemről hatalmas robajjal esik le a kő. Végre kimehetek innen...

Összeszedelőzködök, megvárom, amíg a telefonos lány távozik, aztán én is elhagyom a mosdót. Mint egy bűnös, leszegett fejjel vágok át a diákok tengerén, senki arcára nem merek felnézni. Mintha mindenki csak engem figyelne...

Végre elérem a tantermet, s gyorsan besurranok az ajtón. Szerencsére csak az osztály negyede érkezett még át ide, ráadásul mindenkit lefoglal a maga dolga. Csendesen ülök a helyemre.

– Szia Kinga! – hallom meg a közelből, s összerezzenek. Felkapom a fejem, a hang irányába fordulok. Megkönnyebbült mosoly ül ki az arcomra. Ő csak Réka. Vele viszonylag jóban vagyok. Ez azt jelenti, hogy néha beszélgetünk, bensőségesebb kapcsolat nem nagyon alakult ki köztünk.

– Jó reggelt! – intek vissza.

– Hol voltál? – kérdi tőlem érdeklődve, mire összébb húzó magam.

– Áhh, semmi... csak elaludtam. Meg a busz sem jött, és... – zavartan elhallgatok, megvakarom a fejem búbját. – Ez van.

– Ja, értem – bólint Réka, s elfordul tőlem. Felsóhajtok. Végül is, nem utál engem mindenki. Ez azelőtt is eszembe juthatott volna, hogy lógtam.

Ingerülten ciccentek egyet, aztán megpróbálom azzal nyugtatni magam, hogy se baj, azért mégsem akkora a gond, hogy nem mentem be. Még mindig többen vannak azok, akik nem kedvelnek, mint azok, akikkel sikerült valami emberi kapcsolatot kialakítanom.

– Nézd már, ki van itt! – hasít belém egy új hang, de ettől nem ijedek meg. Ezt a hangot szeretem. Felpillantok, számat nevetés hagyja el.

– Szia, Dani! – köszönök jókedvűen, borús hangulatom a másodperc törtrésze alatt foszlik szét. Dani azon kevesek egyike, akiket a barátomnak nevezhetek az osztályból. Szinte minden órán mellette ülök, s vele beszéltem meg a legtöbb dolgomat. Ő kedvel engem, s a bizalom is kölcsönös. Olyan számomra, mint egy menedék.

– Miért nem jöttél be? – veti le magát a székre vidáman, s rám néz.

– Elaludtam – húzom el a számat.

– Aha, persze... megint – vigyorodik el, s nem állom meg, hogy ne viszonozzam.

– Történt valami izgalmas az előző órán, amiről kár volt lemaradnom?

– Semmi – legyint Dani egykedvűen. – Semmiről sem maradtál le.

– Akkor megnyugodtam – sóhajtok, s jelen pillanatban tényleg úgy is érzem magam.

Ennek folytán lelkes, felszabadult társalgásba kezdek Danival, s észre sem veszem, ahogyan repül az idő. Ahogyan azt sem hogy mások is megérkeztek a tanterembe. Csupán akkor eszmélek fel, amikor a hangjukat is meghallom. Egészen pontosan egy ember hangját.

Megtorpanok az éppen csak belekezdett mondatomban, s csupán szemem sarkából nézek rá. Torkomba visszaköltözik a gombóc, amikor látom, milyen közel is van hozzám. A személy, akinek köszönhetem a mindennapos megaláztatást. Akit nem gyűlölök, csak félek tőle... Vanda.

Látszólag most még nem fordít rám túlzottan nagy figyelmeztet, el van foglalta azzal, hogy az őt körülvevő embereket szórakoztassa valami történettel. Nem figyelek oda arra, hogy mit beszél, csak azt figyelem, mikor vesz észre. Szinte már akaratlanul. Mintha csak azt várnám, mikor csak le rám a ménkü... Iszonyúan frusztráló érzés.

Végül hátat fordítok neki, s ismét Daninak szentelem minden figyelmem. Minek is törődjek másokkal, amikor itt van ő? Tisztára lökött vagyok. Ráadásul csak magamnak okozok még több szenvedést, hogy még akkor is csak a szurkálódásokra gondolok, amikor nem részesülök benne. Miért kéne minden percemnek a folyamatos rettegéssel eltelnie?

Mire eljutok erre a következtetésre, becsengetnek. Nem bánom, legalább valami leköti a figyelmem.

Lassan minden osztálytársam beszállingózik a terembe, megtalálja a helyét, s a tanár híján vidám csevegésbe kezd. Én sem teszek másképp. Ha valaki most benézne ide, én is csak egy átlagos diáknak látszanék, mint a többek. Milyen szépen is hangzik...

A második óra teljes nyugalomban zajlik, mondhatni átlagosan, s én kezdem egészen jól érezni magam a társaim között. Semmi atrocitás, megkülönböztetés. Minden olyan békés. Csak remélhetem, hogy így is marad.

Kicsengetéskor az egész osztály egy emberként pattan fel, s kezd szedelőzködni. Én valamennyivel komótosabban kezdek el összepakolni, még mindig dül bennem a kialvatlanság. Le kéne szoknom arról, hogy a végkimerülésig várok a lefekvéssel...

Dani egykettőre összekapja magát, s kivonul a teremből. Ez ösztönzőleg hat rám, én is felgyorsítok. Beledobom tankönyvemet a táskába, s a tolltartóm után kapok. Balszerencsémre rossz fogást találok rajta, a durva szövet kicsúszik a kezemből, s a földre csattan. Tollaim szertesét gurulnak rajta, az éles hangtól borzongás fut végig gerincemen. Már csak ez hiányzott.

– Hogy a fene vinne el! – szitkozódok, s lehajolok, hogy összeszedjem elgurult tárgyaimat.

Váratlanul ismerős, kellemetlen nevetés üti meg a fületem a hátam mögött, s összerezzenek. A már megszokott, félelemmel kevert düh érzetével a mellkasomban tekintek hátra, szívem torkomban dobog. Vanda gúnyos mosollyal az arcán néz vissza rám, s a mellette álló Misi fülébe súg valamit. Mind a ketten felkacagnak rajta, s elhaladtukban jól megnéznek maguknak. Mikor ez megtörténik, kapkodva összeszedem holmijaimat, s elindulok a következő órám felé.

Odabent hangos zsvaj fogad, mindenki jól szórakozik, élvezik a szünetet. Én csak elsétálok az első padba, leülök a kényelmes székek egyikébe, s céltalanul bámulok ki a fejemből. Danin kívül nincs sok ember, akihez szólhatnék, de tulajdonképp nem is akarok. Jól elvagyok én a saját kis gondolataimmal, nincs szükségem másra. Vagy esetleg még olvasok, de ma a rohanás miatt otthon felejtettem a könyvemet. Kár, pedig azzal is remekül el tudom szórakoztatni magam.

Így viszont kulturális szórakozási lehetőség híján marad a padra könyöklés, és a bambulás. Lehet, kívülről furcsának tűnhet, de engem nem zavar, hogy nem beszélgetek senkivel. Ebben a társaságban egyáltalán nem bánom, ha nem foglalkoznak velem. Addig jó.

Ahogy ezen elmélkedem, ismét csak megüti a fületem Vanda harsány hangja, amire persze mindenki odafigyel. Lehet, hogy nem gyűlölöm, de határozottan ellenszenvesnek találok. A gond csupán az, hogy nagy általánosságban csak én vélekedek így róla. Velem ellentétben, őt

mindenki szereti, s az ő szava szent. Ez pedig számomra azt jelenti, hogyha egyszer rám szállt, mindenki mellé állt, én pedig egyedül vagyok, s éppen ezért nem tehetek mást, mint szótlánul túrni a sértegetéseit. Hiszen mi jó származna nekem abból, ha visszaszólnék? Csak olaj lenne a tűzre. Onnantól kezdve egy perc nyugtom sem lenne tőle.

Az egyetlen dolog, amire nem jöttem még rá, hogy miért teszi ezt velem. Tudtommal én soha nem vétkeztem ellene, egyszer nem mondtam vagy tettem olyat, amivel kiérdemeltem volna a felém irányuló viselkedését. Még csak megismerni sem próbált. Az első napon megnézett magának, elkönyvelt különcknek, s onnantól kezdve csak piszkálódott. Ez pedig természetesen mindenkinek feltűnt, és mivel ő mindenki kedvence, átragadt rájuk a viselkedése. Ők sem szántak arra soha, még egy percet sem, hogy megismerjenek, nekik elég volt annyi is, amit Vanda elmesélt rólam. Végül is, ő miért hazudna nekik? Én sem azt állítom, hogy hazudik... Azt állítom, hogy tévesen ítélt meg engem. Nem tudom, mi az a valami bennem, amit nem kedvel. A kisugárzásom? Az öltözködésem? Az alakom? Vagy csak a viselkedésem? Igen, azt elismerem, hogy zárkózottabb vagyok a többiekénél. Nem hordok márkás holmikát, átlagos ruhákban járok, és az alakom sem tökéletes. Sőt, még szemüvegem is van. Ennyi lenne? Ez lenne az a mindent felülbíráló ok, amiért nem kedvel? És a személyiséggemmel mi van? Az senkit sem érdekel?

Az senkit sem érdekel, hogy igen, én is tudok olyan vidám, mosolygós az életet önfeledten élvező fiatal lenni, mint ők? Csupán nehezen nyílok meg az embereknek, és ez máris ekkora baj? Miért lusták ahhoz, hogy legalább egyszer odajöjjenek hozzám, és megkérdezzék, ki vagyok? Hiszen másnak megy. Az iskolán kívül rengeteg barátom van, akik elfogadnak olyannak, amilyen vagyok, sőt, még azt is kijelenthetem, hogy szeretnek. Ezért felfoghatatlan számomra az, hogy nekik, Vandának mi szúrja a szemét bennem. Ok nélkül. Előzetes atrocitás nélkül. Csak, mert nem vagyok olyan, mint ő.

És ha nem is vagyok olyan, ez miért ok arra, hogy nap mint nap, folyamatosan megalázzon? Soha nem mondja, miért. Csak talál rajtam valami kis hibát, ami neki muszáj rögtön kifiguráznia, természetesen úgy, hogy a legtöbb ember hallja is, és vele együtt nevetessenek rajtam. Vagy ha nem talál, akkor kreál. Most komolyan, mi volt annyira nagyon mulatságos abban, hogy elejtettem a tolltartómat? Ennek egyszerűen nincs értelme.

Most is, ha oldalra nézek, csak azt látom, ahogy három-négy emberrel körülvéve, susogva hadar valamit, folyamatosan rám pillantgatva, röhögcsélve. És megint el nem tudom képzelni, mit talált rajtam. Azt furcsállja, hogy egyedül ülök? Mit csodálkozik rajta? Eleget tett azért, hogy vele együtt lassan már az egész osztály kinézzen maguk közül. És ilyen feltételek mellett, ugyan miért vágnék a társaságukra?

Persze, Dani ez alól mindig kivétel. Ő megtette azt, amit a Vanda nem. Ő is megnézett magának az első nap, elkönyvelte rólam az első benyomását. Aztán odajött hozzám és megkérdezte, ki vagyok. Ennyin múlik. Ennyi, apró kis semmiségen múlik az egész. Vele azóta is jóban vagyok, az egyik legjobb barátomnak nevezhetem. Ha neki ment, másnak miért nem? De hiába is törné a fejem, úgysem kapnék választ.

Becsengettek a harmadik órára. A tanár megérkezik, mindenki a helyére vonul. Halk moraj közepette pakolja elő mindenki a felszerelését, s megkezdődik a tanóra. Végre megint béke honol körülöttem. Mindenki vagy magára, vagy éppen a padtársára figyel, én el vagyok felejtve. Nincs már dolgom, mint odafigyelni.

Az említett béke viszont csupán addig tart, amíg a tanárunk be nem jelenti, hogy ma felelünk. Erre a bejelentésre mindenki megdermed, feszültség lesz úrrá a tantermen.

Amint az bejelentetett, az úgy is lett. Egymás után kerültek sorra az osztálytársaim, szereplésük színvonala egészen változó. Van, aki mindent tud, őt azért cukkolják, van, aki semmit, őt pedig azért idegesítik.

Amikor én kerülök sorra, összerezzenek, s meghűl ereimben a vér. A tanár szólít, hogy álljak fel, de nekem már ehhez sincs merszem. Mindenki előtt szerepelnem kell? Egy szót sem merek akkor szólni, ha mindenki hallja, és most ráadásul még feleljek is?

Szívesen megkérném, hadd maradjak itt inkább szünetben, akkor arról beszélek neki, amiről csak beszéltetni akar, de tudom, hogy úgysem használna. Nem értené meg, hogy miért nem akarok most felelni. Nyilván azt gondolná, hogy csak el akarom sumákolni, mert nem tanultam. Holott dehogynem... Csak hogyha öelőttük kell nyíltan, hangosan beszélnem, már a gondolatától is elszédülök, hiába tudom, hogy nem velük kell foglalkoznom, hanem magammal. A negatív kritikára mindenki odafigyel...

Nagyot nyelek, s mivel már a tanárom már sürget, hogy szólaljak meg végre, nekikezdek. Egyszerű kérdést kapok kezdetnek, erre kapásból tudom is a választ, de amint megszólalnék, már jön is az ismerős, halk hurrogás mögülem, ami elnyomja bátortalan hangomat. Megköszörülöm a torkom, s újból elkezdeném, de nem hagyják, hogy megszólaljak, minduntalan a szavamba vágnak. Vanda pedig szemtelenül, harsányan nevet fel rajta. Idegesen nézek fel a tanárra, miért nem szól már rájuk, nekik miért engedi, hogy megzavarják a felelésemet, de úgy tűnik, ő nem veszi észre. Miért nem veszi észre, hát süket?! Miért mindig velem történik ez?

Lassan kezdek pánikba esni, szavam elakad, dadogni kezdek. Kétségbeesve próbálok csak magamra és a mondandómra összpontosítani, de képtelen vagyok erre, amikor hallom, hogy

mögöttem élvetegen utánozzák dadogó hangom, vihognak, cukkolnak. Ez nem az a típusú csipkelődés, amit a többiek kaptak, ha rontottak... Engem direkt próbálnak kikészíteni.

Ajkamba harapok. Akkor is be kell fejeznem valahogy, zakatol az agyam, miközben Vanda gúnyolódó hangja párhuzamosan visszhangzik benne, nem kaphatok csak ezért rosszabb jegyet. Erőt veszek magamon, s idegességem szerencsére erőt ad ahhoz, hogy túlharsogjam a rosszindulatú duruzsolást körülöttem.

A tanár bólint, még két-három kérdést feltesz, azután leültet. Remegő lábakkal foglalok helyet, s tenyerembe temetem arcom. Szívesen sírnék egyet, ha képes lennék rá, de helyette nem érzek mást, csak pokoli dühöt. Az még hagyján, hogy a szünetekben folyamatosan szekíroz, de hogy jön ő ahhoz, hogy ugyanezzel a teljesítményemet is rontsa?! Mit képzelsz magáról, hogy képes belekotyogni, rombolni az eredményeimet?!

Kezem ökölbe szorul, s szorítás nem is enyhül kicsengetésig. Állam remeg, ahogyan elpakolom a könyveimet, s elhatározom magamban, még ha félő szívvel is, hogy most már aztán a sarkamra állok! Ilyen nem létezik, tudni akarom a miéértjét!

Felállok a helyemről, és bár a határozottság megvan, mégis tétova léptekkel indulok meg Vanda felé. Ahogy felpillant, és meglátja, hogy közeledek, tekintete egyszerre áraszt értetlenséget, gúnyt és kíváncsiságot. Elhúzó a számat, amikor elé érek, de nagy nehezen azért kipréselem magamból a szavakat: – Ezt miért kellett?

– Mit miért kellett? – kérdez vissza ártatlanul, s rávigyorog a mellette álló társaira.

– Miért nem hagytad, hogy rendesen feleljek?

– De hát mi hagytuk! – botránkozik meg, szemtelenül felháborodott hangon.

– Hagytad egy frászt, végig belebeszéltél a mondandómba! – csattanok fel idegesen.

Meglepődök bátorságomon. De ő is.

– Ejha... – húzza el a száját becsmérően, de többet nem tud kipréselni magából. Máris kevésbé jókedvű az a vigyor, ha visszaszólok, mi? Pillanatnyi sikeremen felbátorodok, és most, hogy végre merek beszélni, félelmem béklyója lehull rólam. Ömleni kezdenek belőlem a szavak, a kérdések, amik már két éve okoznak nekem álmatlan éjszakákat:

– Miért nem szállsz le végre rólam? Mi bajod velem? Mi a fenéért nem hagysz nekem békét, miért?! – Hangom minden egyes szavammal erősödik, a végén szinte már kiabálok: – Miért bántasz örökké?

– Mi? De hát én nem is bántalak! – kerekedik el Vanda szeme, és én megdöbbenek. Mi van? – Mikor bántottalak? Én csak viccelek, hiszen mindenkivel ezt csinálom! Bántottam én a Kingát valaha? – néz oldalra újfent, Misi megrázza a fejét.

– És mi lenne, ha esetleg nem mástól, hanem *tőlem* kérdeznéd, hogy *nekem* hogyan esik az, amit művelsz velem? – mordulok fel ingerülten. Kezdem magam egyenrangúnak érezni vele...

– Miért hogy esik?

– Érdekel? Nyomorultul! Rosszul! – csattanok fel megint. – És örülnék, ha két év távlatából végre elárulnád, hogy mi bajod van velem!

– Nekem semmi bajom veled – felel Vanda halkán, már-már barátságos hangon. – Csak nem értem, máskor miért nem vagy ilyen.

– Milyen? – ütközök meg.

– Nem beszélsz soha senkivel, és szerintem pont ez az, amiért mindenki ilyen veled. Kivonod magad a társaságunkból, soha nem jössz oda hozzánk. Szerintem jogosan gondoljuk azt, hogy te lenézel minket, kicsit sokat gondolsz magadról.

– Hogy mi? – hülök el megrökönyödve. – De... ez egyáltalán nem igaz! Én soha nem akartam kivonni magam a társaságotokból! Ti voltatok azok, akik rögtön az első nap kinéztetek magatok közül, csak mert... csak, mert nehezebben nyílok meg, mint mások! Csak, mert nem vagyok olyan harsány, mint ti! Egyszerűen nem mertem odamenni hozzád a viselkedésed miatt!

– Mindenkiel ilyen a viselkedésem, csak mások nem veszik magukra. Mások felfogják, hogy ez csak vicc. – Vanda teljesen higgadt, lassan magára talál első meglepetéséből.

– Szerintem ez egyáltalán nem humoros – mondom csendesen. – És szerintem normális ember nem tekinti értelmes viselkedésnek a hozzáállásodat.

– Tudod, nem kéne ilyen gyávának lenned, ha ennyire rosszul érzed magam. Ha megmondanád, abba hagynám. Ha szóltál volna, hogy ez neked nem esik jól, nem folytattam volna. És más se.

– Aha, hogyne – húzom fel az orrom sértődötten, nem akarok hinni neki. Nem is fogok. Úgysem tudná abba hagyni.

– Ne hidd, ha nem akarod. De akkor nem folytatom tovább.

– Meglátjuk – dörmögöm abszolúte pesszimistán.

– És lehetnél nyíltabb, akkor talán nem néznének különcként és befogadnának. De, tulajdonképp nekem teljesen mindegy, hogy mit teszel – azzal Vanda magára kapja a táskáját és a barátaival együtt magamra hagy. Egyedül maradtam a teremben.

Komolyan ez lenne mindenkinek a baja? Ez lenne az, amiért kinéznék maguk közül? De hát ez abszurdum. Én mindig is ilyen voltam, kicsit zárkózott, de azért barátságos, ha úgy

közelednek felém. Arról nem tehetek, hogy bizonytalan vagyok. Hogy kérheti, csak így, ilyen egyszerűen, hogy 17 év után változzak meg?

És ha tényleg csak ennyi kellene? Nem hiszem el...

Még az utolsó óránk után, hazafelé menet is ezen gondolkodok. Az nem lehet, hogy ezt hitték rólam. Én soha, senkit nem néztem le közülük... Valóban ezt sugározta volna a viselkedésem? Én végig abban a hitben éltem, hogy ez pont fordítva működik, *ők* vesznek semmibe engem. Hiszen iskolán kívül sok barátom van. A megismerkedésünkkor sem viselkedtem sokkal másképp, velük is bizonytalan voltam az elején. Talán csak vidámabb voltam, mert az iskolától távol, kööttségek nélkül ismerkedhettem? Igen, akkor sokkal jókedvűbbnek érzem magam hozzájuk képest, akik már az első nap együtt nevettek, én meg még a környezetet sem szoktam meg. Legyek nyíltabb? Bátrabb? Most? Most még menne? Hiszen azt sem tudom, hogyan kezdjek neki... Hogyan nézne ki kívülről, ha ennyi idő után csak úgy odamennék hozzájuk? Nem néznének normálisnak, de sokáig ezt a viselkedést sem bírom ki.

Egyszer megpróbálhatom. Majd holnap. Holnapra összeszedem magam.